

Vitazstvo Srdca

NAJVÄČŠIA Z NICH JE LÁSKA

Rodina Panny Márie

2014 (III) / č. 98

„Hrdinka lásky k bližnému“

Hoci blahoslavená Mária Rafols (1781–1853) zo Španielska nie je u nás známa, v Cirkvi patrí k veľkým mystikom Ježišovho Srdca.

Jej misia posla Najsvätejšieho Srdca Ježišovho sa začala až 100 rokov po jej smrti.

Počas života bola táto zakladateľka Milosrdných sestier sv. Anny známa svojou čínorodou láskou k blízkym a trpiacim a táto jej láska dokázala prekonať všetky prekážky.

Mária uzrela svetlo sveta v mnohodetnej mlynárskej rodine Rafols v katalánskej dedinke Vilafranca del Penedès pri Barcelone. Rodičia vložili do srdca tohto tichého dievčaťa popri starostlivosti o chudobných aj jednoduchú a silnú vieru. Už čoskoro začala Maria vynikať svojím ostrým dôvtipom a mimoriadne hlbokou láskou k Bohu. Náhla smrť otca a ďalších príbuzných jej pripravila tvrdú školu a vzbudila v 12-ročnom dievčati pranie úplne darovať svoj život Bohu. Vnútorne pobádaná sa o rok neskôr, v deň svojho prvého svätého prijímania, zasvätila Srdcu Ježišovmu a Panne Márii a zložila sľub panenstva.

V tom čase poslala rodina toto nadané dieťa do internátu johanitiek v Barcelone, kde v priebehu nasledujúcich deviatich rokov dostala Mária intenzívnu duchovnú formáciu.

„Naša milá Pani milosti“

Tam sa Mária stretla s Juanom Bonalom, horlivým kaplánom z Nemocnice Svätého kríža v Barcelone. Tento kňaz, dojatý jej zrelosťou a mimoriadnym záujmom o núdznych, ju získal pre spoluprácu v nemocnici. V roku 1804 sa k nemu dostala prosba o pomoc z kráľovskej Nemocnice Našej milej Panej milosti v Zaragoze. Ako to bolo vtedy zvykom, v nemocnici boli telesne chorí, duševne postihnutí, chudobní a aj bezdomovci – všetci pod jednou strechou. Pre nedbalosť skorumpovaného personálu bol stav pacientov úbohý, pomery chaotické a situácia si nutne vyžadovala prítomnosť rehoľných sestier, ktoré by chorým nezištne slúžili. V priebehu niekoľkých mesiacov sa okolo 23-ročnej Márie Rafols vytvorila skupina dvanástich mladých žien. Páter Bonal jej zveril vedenie týchto veľkodušných Španielok, ktoré chceli svoj život úplne zasvätiť Bohu a chorým a ktoré boli ochotné kvôli tomu zanechať rodinu i domovinu.

Pri prvej návšteve v Zaragoze putovala skupinka týchto žien k milostivej soche *Našej milej Panej na stĺpe*, známej *Virgen del Pilar*, aby celkom zverili svoju novú úlohu ochrane a pomoci Panny Márie. Toto bola istým spôsobom hodina zrodu Milosrdných sestier sv. Anny.

*„Naše sestry sa už od začiatku volali
sestrami lásky k blížnemu,
pretože túto čnosť vnímame v našom inštitúte
už od počiatku ako najväčšiu.“*

(Štatúty 1824)

*M*atka Rafols bola ešte veľmi mladá, no stala sa skutočným srdcom skromného združenia. Dala sestrám reholné rúcho, no predovšetkým ducha, prostredníctvom ktorého – v nevyčerpatelnej trpezlivosti a láske k blížnemu – rozvíjala ich pôsobenie medzi chorými. Aj napriek skrytosti čoskoro vzbudila nezištná služba tohto spoločenstva obdiv verejnosti. Pod jej múdрым vedením sa nemocnica v krátkom čase zmenila na čisté miesto milujúcej starostlivosti.

Obsadenie Zaragozy

V priebehu napoleonských vojen obsadili Zaragozu v júni 1808 francúzske oddiely. Pod ochranou Virgen del Pilar boli španielski vojaci spolu s ozbrojenými obyvateľmi rozhodnutí brániť mesto až do poslednej kvapky krvi. Hrdinská odvaha milosrdných sestier v priebehu týchto týždňov najväčšej núdze v ničom nezaostávala za odvahou obrancov. Počas ťažkých bojov boli sestry neúnavne zamestnané utešovaním zomierajúcich, ošetrovaním a transportom zranených do nemocnice. Matka Rafols, vtedy iba 26-ročná, sa nijako nenechala odradiť a znechutiť prebdenými nocami, strelbou či granátmi a nech ju človek stretol kedykoľvek, bola počas dňa a rovnako aj v noci vždy usmiata.

*Z*ačiatkom augusta, s cieľom zlomiť odpor Španielov, začali francúzske kanóny ostreľovať nemocnicu. Chorí sa v panike rozprchli a mnohí z dementných pacientov, naplnení hrôzou, kvíliac blúdili ulicami alebo sa dostali priamo do nepriateľského tábora. Keď utíchla paľba, sestry a páter Bonal – s neustálym vzývaním Božej pomoci – museli nemocnicu so zvyšnými chorými a zranenými presťahovať do nezničeného kostola. Tam si matka Rafols všimla, že jeden pacient chýba. Hľadala ho tak dlho, až ho konečne našla pod troskami nemocnice. Keď ho na rukách odnášala do bezpečia, stalo sa čosi zázračné: na niekoľko okamihov sa jeho tvár premenila na Pánovu tvár a ona počula: „*Dcéra moja, ty si skutočne zaslúžiš túto odmenu!*“

Potom sa bez rozmýšľania, vedená len starostlivou láskou, vydala sama do francúzskeho tábora hľadať úbohých pomätených. Trpezlivým prehováraním sa jej podarilo priviesť vystrašených pacientov späť do mesta.

*P*o dvoch mesiacoch nezlomného odporu obyvateľov Zaragozy museli Francúzi mesto opustiť. No ešte predtým podpálili napoly zničenú nemocnicu, v ktorej táborili. Aká to len bola bolesť pre Matku Rafols: všetko, čo s námahou vybudovala, pohltili plamene!

V decembri, o štyri mesiace neskôr, stáli Francúzi opäť pred Zaragozou. Po hroznom útoku koncom januára boli ulice a nemocnice preplnené ranenými a zomierajúcimi; nebolo takmer nikoho, kto by pochovával mŕtvych, všade zúrili týfus a hlad. Matka Rafols so spolusestrami podávala v týchto dňoch nadľudské výkony; vo dne v noci sestry ošetrovali a potešovali. Ony samotné nemali skoro čo jesť, pretože to málo, čo mali, dávali núdzným. Na nohách ich držala iba ich hrdinská dôvera v Boha. V úplne nevyhovujúcej budove, v ktorej bola núdzovo zariadená nemocnica, nebolo ničoho. Chorí a ranení zomierali od hladu, smädu a vyčerpania.

Matka Rafols sa na to už nedokázala pozerieť a neustále sa modlila k Božskému Srdcu a prosila o pomoc. Pán ju vnútorne pobádal, aby so svojimi sestrami vyšla do ulíc napoly zničeného mesta a žoberala potraviny. Jej poslušnosť Boh odmenil a urobil zázrak: z toho mála zvyškov, ktoré nazbierali do koša, sa najedli všetci v nemocnici a aj mnohí ďalší. Keď Francúzi odpojili mesto od zdrojov vody a keď bol jej nedostatok taký veľký, „že ani za peniaze sa nedal kúpiť pohár vody pre chorých“, Matka Rafols si spomenula na hlinený krčah svätenej vody, ktorý uchovávala v oratóriu. Poslúchla vnútorné vnuknutie a dala sa z neho napiť každému smädnému, ktorého stretla. A Boh rozmnožil vodu takým spôsobom, že v krčahu z nej neubúdalo a „mohla som tak mnohým tisícom týchto nešťastníkov utíšiť smäd.“

Ziariaca cesta

*E*šte toho istého dňa, keď sa stal zázrak s krčahom svätenej vody, očakávalo Srdce Ježišovo od Márie Rafols ďalší a oveľa dramatickejší dôkaz jej dôvery. Na jeho výslovný príkaz a napriek varovaniu Španielov sa Mária Rafols spolu s dvoma sestrami vydala do hlavného tábora Francúzov, ktorý ležal na kopci oproti mestu. Tam chceli maršala Lannesa, hlavného veliteľa, naliehavo požiť o potraviny a vodu pre obyvateľov Zaragozy. Mali pred sebou vyše polhodinovú cestu v palbe cez zákopy a pomedzi rozkladajúce sa mŕtvolky. Mária Rafols neskôr píše:

*O*d okamihu, čo sme prešli francúzskou líniou, spustila sa palba dobyvateľov i obliehaných. Z každej strany sme boli obklopené bezprostredným nebezpečenstvom smrti. Zmätok a temnota spôsobená dymovými oblakmi boli také veľké, že sme nedokázali urobiť ani krok dopredu ... Neprestajne som dôverovala, že Božia ochrana bude s nami; mojím úbohým sestram, ktoré mali strach a chceli sa otočiť, som povedala: „Nasledujte ma pevným krokom!“ V tom okamihu sa uprostred palby dobyvateľov vytvorila sviatiaca a žiariaca cesta, že mi pred oči úplne zmizli všetci vojaci a celé nebezpečenstvo. Vo vzduchu sa mi pred očami objavila svätá hostia na tróne nádhernej krásy. Chránila ju skupina anjelov, ktorí odvracali všetky strely a mňa viedli, ako hviezda mudrcov, do tábora generála. Pred takýmto zázrakom a v prítomnosti sviatosti lásky som nevníkala žiadne nebezpečenstvá, ale po ceste som sa trikrát vrhla na kolená, aby som sa s hlbokou bážňou klaňala môjmu milovanému Ježišovi v Najsvätejšej sviatosti. Takto som zotrvala, až kým ma znepokojené sestry neprivedli k vedomiu. Pokračovali sme v ceste bez toho, aby nás trafila nejaká strela. Keď sme bez jediného zranenia dorazili, generál sa nás prekvapený spýtal, kto nás k nemu priviedol. Ja som mu odpovedala: „Excelencia, Božia prozreteľnosť bdie neprestajne nad nami; ona vedie naše kroky.“ Hlboko dotknutý nám dal všetko, o čo sme ho prosili, ba ešte viac. Keď sme sa poďakovali, vďaka tej istej hviezde, svetelnej ceste, ktorú nám náš dobrotivý Ježiš znovu zázračne vytvoril a na ktorej bol On sám vo svätej Eucharistii ukazovateľom smeru a vodcom, sme sa vrátili naspäť do Zaragozy.“

Po návrate do mesta si vyčerpané sestry všimli, že ich habity sú úplne prederavené od guliek, hoci im samým sa nič nestalo. Boli len úplne vysilené a vyčerpané dlhou cestou a nesením milodarov. Na obyvateľov Zaragozy urobil tento veľký zázrak obrovský dojem.

V týchto mesiacoch, až do kapitulácie Zaragozy koncom februára 1809, dosiahla hrdinská láska milosrdných sestier bezpochyby svoj vrchol. Predsa len si vyžiadala na záver aj obeť životov deviatich sestier malého spoločenstva; a to ani nie tak pre vojnové násilie, ale hlavne pre hlad, choroby a vysilenie. Neskôr udelilo mesto Matke Rafols pekný a skutočne zaslúžený titul: Hrdinka lásky k blížnemu.

Generál Jean Lannes, maršal Francúzska a blízky Napoleonov dôverník, bol triezvym vojnovým profesionálom, ktorého nič len tak ľahko nevyviedlo z miery. No príkladná odvaha a dojímavá nezištná prosba Matky Rafols v prospech svojho národa sa ho tak hlboko dotkli, že jej, napodiv, vystavil sprievodný list, ktorý jej aj naďalej dovoľoval vo francúzskom tábore obstarávať zásoby pre nemocnicu. Neprešiel takmer ani jeden deň, aby sa – poháňaná láskou k blížnemu – nevystavovala nespočetným nebezpečenstvám; no Pán pre ňu zakaždým obnovil zázrak svetelnej cesty. Takto stovkám chorých v nemocnici zabezpečovala prežitie.

Matka Rafols sa zasadzovala za životy Španielov tak isto, ako aj za životy Francúzov. U generála dobyvateľov viackrát dosiahla milosť pre španielskych vidiečanov odsúdených na smrť, no takisto pomáhala k úteku aj francúzskym zajatcom. Keď mala byť za to dokonca podľa stanného práva odsúdená na smrť zastrelením, španielske exekučné komando kapitulovalo pred bezpodmienečnou láskou tejto rehoľníčky. Vojaci sklonili hlavne zbraní a prepustili ju.

Utrpenia Matky Rafols

Aj nasledujúce roky ponúkali Márii Rafols a jej sestrám veľa možností rásť v láske a v dôvere. Bolestné napätia vo vnútri rádu viedli Matku Rafols k tomu, aby sa v záujme zachovania jednoty ako 31-ročná predstavená v roku 1812 utiahla do úzadia a odstúpila, aj keď navždy ostala dušou kongregácie. Na svoje osobné pranie prevzala v nemocnici vedenie oddelenia pre siroty a nechcené deti. Až do konca svojho života sa s materinskou starostlivosťou obetovala a venovala týmto malým a opusteným deťom, v ktorých videla predovšetkým Krista. Jedným z jej najväčších utrpení bolo, keď sa musela prizerať, ako mnohé z týchto detí umierali v jej náručí. Pre staršie siroty sa stala trpezlivou matkou a vychovateľkou, ktorá ich viedla k Bohu: „Žime ako anjeli lásky k blížnemu. Keď k nám potom stvorenia vďaka nášmu osobnému príkladu, ktorý je najlepšou kázňou, nadobudnú dôveru, budeme v nich môcť zapáliť plameň všetkých čností, najmä plameň viery, nádeje a lásky.“

Politické nepokoje v rokoch 1820–1823 priniesli sestrám a predovšetkým Márii Rafols ďalšie nebezpečné situácie. Viackrát sa totiž stalo, že zamestnanci nemocnice, poštvaní protináboženskými ideálmi, sa ju pokúsili zabiť. Neskôr Matka Rafols napísala svojim duchovným dcéram: „Aj keby sa vás pokúšali z nespravodlivých dôvodov zabiť, neospravedlňujte sa; nikdy nestrácajte svoju veselosť; neustále dúfajte a verte Najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu a jeho presvätej Matke. Ak to bude potrebné, On sám vás skutočnými zázrakmi zachráni pred smrťou a oslobodí od všetkých telesných a duševných nebezpečenstiev. On sám pre moje dobro už učinil mnohé a veľké zázraky.“

Tak sa napríklad raz stalo, že jedného dňa začal zvon sám od seba zvoniť, akoby chcel Matku Rafols varovať. Ona to ihneď pochopila a rýchlo sa rozlúčila so svojimi sestrami. Keď vrahovia stáli zrazu zoči-voči nej, boli jej pokojom, ktorý z nej vyžaroval, takí očarení, že ju poprosili o odpustenie: „Señora, máte v sebe nevysvetliteľnú schopnosť obmäkčiť aj kamene!“

Vyhnanstvo a návrat domov

V roku 1834 vypukla v Španielsku občianska vojna a spolu s ňou aj brutálne prenasledovanie všetkého náboženského. Kňazi a rehoľníci boli už len na základe nejakého podozrenia zatváraní, vyhnaní alebo popravení. Aj 52-ročná Matka Rafols bola dva mesiace vo väzení. Hoci ju o rok neskôr pri novom obvinení vyhlásili za nevinnú, úrady ju poslali do vyhnanstva do mesta Huesca. Tam v biskupskej nemocnici bol dovtedy iba jediný malý „výhonok“ skupiny milosrdných sestier. No toto vytrhnutie zo Zaragozy, kde sa 30 rokov nechala stravovať láskou, vrhlo Máriu Rafols do veľkej temnoty a vnútorných utrpení. Jej jedinou útechou bolo Ježišovo Srdce a Srdce Panny Márie. Už aj tak slabé zdravie sa jej očividne zhoršilo v dôsledku biedneho zabezpečenia v sesterskom spoločenstve. No aj napriek tomu sa svojou ústretovou láskou stala Matka Rafols v nemocnici nenahraditeľnou.

Ona, ktorá sa nikdy nesťažovala a nikdy nevyslovila žiadne prianie, prosila na konci občianskej vojny v roku 1841 o dovoľenie, aby sa smela vrátiť do Zaragozy. Po šiestich rokoch jej trpkkej neprítomnosti ju sestry prijali s veľkou radosťou a s dojatím. Čoskoro však spozorovali, že telesné sily 59-ročnej Matky Rafols boli celkom vyčerpané – v úplnom protiklade s jej duchovnou silou a so silou jej lásky. Do roku 1845 ostala Mária Rafols vedúcou oddelenia pre siroty a aj neskôr nežnou matkou detí, až kým sa u nej v roku 1850 neobjavilo rýchlo postupujúce ochrnutie. Jej miesto bolo potom stále viac pred svätostánkom, neskôr v posteli, kde plná materinskej múdrosti a útechy prijímala svoje sestry a radila im, keď prichádzali za ňou. Sestrám patrilo aj jej posledný pohľad plný náklonnosti a priazne, keď Matka Rafols 30. augusta 1853 ako 71-ročná odovzdala Bohu svoj život pravej hrdinskej lásky k blížnemu.

„Píš, dcéra moja ...“

Už počas jedného pobytu v rodisku v roku 1815 a potom aj v exile v meste Huesca sa Márii Rafols zjavovalo Srdce Ježišovo a Pán jej sprostredkoval posolstvá, ktoré mala zapísať. Pre mimoriadnu túžbu zostať úplne skrytá a zabudnutá znamenalo písanie pre túto svätú doslova mučeníctvo a vyžadovalo od nej o to väčšie sebazaprenie: „Utrpenie, ktoré pociťujem pri písaní tohto dôverného posolstva, je také veľké, že všetko, čo som pretrpela počas môjho života, sa mi v porovnaní s ním zdá ničím.“

Jedinečnosť posolstva spočíva v tom, že podľa výslovného želania Pána Ježiša sa malo na sto rokov stratiť, pretože bolo určené pre neskoršiu dobu, ktorá sa začne až nájdením spisov Márie

Rafols; pre dobu veľkého prenasledovania a katastrofálneho odpadnutia od viery, keď sa spisy pre mnohých stanú povzbudením a posilou. Časové obdobie a okolnosti znovuobjavenia spisov opisuje Pán so skutočne neuveriteľnou presnosťou: „Keď nadíde hodina, vnuknem jednej, mnou predurčenej sestre rádu túžbu hľadať ich v nemocničných archívoch Zaragozy ... Dcéra moja! To, čo teraz píšeš, nájde v mesiaci január roku 1932 jedna tvoja sestra, ako som to ja určil ... “

Touto sestrou bola sr. Naya, asistentka novicmajsterky, ktorá začala v roku 1926 hľadať písomnú pozostalosť zakladateľky rádu. A v rokoch 1931 a 1932 podľa Ježišových slov tie najdôležitejšie spisy aj našla.

Vo svojich výzvach nám Pán nanovo ukazuje prostriedky, ktoré musíme v tomto ťažkom a nebezpečnom čase používať. Je to predovšetkým: osobné obrátenie a modlitba, modlitba ruženca v rodinách, „pretože to, čo nepriateľ sleduje s najväčšou vytrvalosťou, je odkresťančenie rodiny“. Mimoriadnym spôsobom sú to ale: 1. dôverujúca láska a úcta k jeho milosrdnému Srdcu; 2. utiekanie sa k Panne Márii; 3. láska k svätej Eucharistii a 4. obnova kňazstva.

Originály nájdených prorockých spisov boli ešte v tom istom roku (v roku 1932) prinesené na preskúmanie do Ríma, kde vtedajší bibliotekár vatikánskych archívov Mons. Angelo Mercati potvrdil ich pravdivosť, bezpochyby a definitívne. Pri tejto príležitosti do spisov s dojatím nahliadol aj Svätý Otec Pius XI. Práve jeho v nich už pred 96 rokmi spomína sám Pán Ježiš a nazýva ho „môj milovaný syn Pius XI.“, ktorý ustanoví slávnosť Krista Kráľa. A to Pius XI. už v roku 1925 aj urobil.

Veľký divotvorca z Belgicka

I keď páter Paul von Moll (1824–1896)

ešte nebol vyhlásený za svätého, tento prívetivý kňaz, benediktín bol – ako druhý Vincent de Paul a podobný svätému farárovi z Arsu – svojím pôsobením známy ďaleko za hranicami svojej flámskej domoviny. Jeho príslovečná láska patrila rovnako chudobným a trpiacim, ako aj veľkým tohto sveta. Všetkým ju preukazoval nespočetnými uzdraveniami, zázrakmi a úprimnými otcovskými radami. Svedkovia tej doby zhrnuli jeho život do jedinej vety zo Skutkov apoštolov: „... a on chodil, dobre robil a uzdravoval všetkých ..., lebo bol s ním Boh.“

*P*áter Paul, vlastným menom Franz Luyckx, vyrastal ako syn zámožného roľníka vo flámskom meste Moll, v provincii Antverpy. Ako dvadsaťštyriročný vstúpil v roku 1848 do benediktínskeho kláštora v opátstve Termonde. O desať rokov prijal kňazskú vysviacku a pre tridsaťštyriročného pátra Paula z Mollu sa začal intenzívny apoštolát modlitby a zriekania sa.

Predovšetkým však mal charizmu konať zázraky a uzdravovať a tento dar verne a oddane využíval takmer štyridsať rokov; až do konca svojho života. Boh ho poveril týmto vznešeným poslaním,

keď raz sám v dôsledku pľúcnej choroby takmer zomrel: „Lekári mi už nevedeli pomôcť. Tu sa mi zjavil Ježiš spolu s preblahosladenou Pannou Máriou, svätým Jozefom a svätým Benediktom. Panna Mária ma chytila za ruku a Spasiteľ položil svoju pravicu na moju hlavu a povedal mi: *„Buď uzdravený! Odteraz budeš žiť na útechu veľkého množstva ľudí. Dám ti všetko, čo budeš odo mňa prosiť pre druhých.“* V tom okamihu som bol uzdravený.“ Gróf A. zo Ségur v parížskych novinách L' Univers o pátrovi Paulovi napísal: *„V plnení svojho božského poslania ustúpila jeho osoba celkom do úzadia, a to až tak veľmi, ako keby on bol len svedkom, len poslušným nástrojom. Vo svojej pokore pripisoval svoju charizmu konať zázraky svätému Benediktovi, avšak medzi svojimi flámskymi rodákmi zanechal dojem veľkej svätosti.“*

Vo dne v noci

*S*pátrom Paulom sa dalo vždy počítať, pretože spal len málo, často dokonca postojacky, opierajúc sa chrbtom o stenu (túto metódu raz s figliarskym žmurknutím „odporučil“ aj jednému svojmu priateľovi). Od piatej ráno naňho v kláštore čakali zástupy ľudí, dokonca až z Ameriky. Gróf zo Ségur ďalej píše: *„To, čo duše na tomto Božom mužovi najviac priťahovalo, bola jeho dobrota, jeho milosrdenstvo, jeho jemný ľudský súcit, čo sa spájalo s jeho nadprirodzenou prezieravosťou. Svojimi rýchlymi a konkrétnymi odpoveďami pomohol každému odhaliť a pochopiť príčinu jeho choroby či vnútornej skúšky, ako aj spoznať zaručené prostriedky a podmienky na dosiahnutie žiadaných milostí. Niekedy im ukázal aj ich najtajnejšie skutky a najskrytejšie myšlienky, v ich dušiach čítal ako v otvorenej knihe.“*

Chorí, ochrnutí či slepí boli uzdravení okamžite, alebo keď splnili úlohu, ktorou bola modlitba alebo novéna k sv. Benediktovi.

*M*ýmimi svedkami týchto uzdravení sú stovky bariel zanechaných v kláštornom kostole. Jedného ťažko postihnutého takto povzbudzoval: *„Chlapče, polož svoju barlu na podstavec sv. Benedikta, potom budeš môcť chodiť!“* Ten tak urobil a hneď so slzami radosti v očiach vybehol von z kostola. Inému zase prikázal: *„Vezmi svoje barly a počas premenenia ich polož na kľačadlo, na ktorom sa prijíma Eucharistia!“* Mládenec poslúchol a bol uzdravený. Prostredníctvom kňazských rúk pátra Paula sa stalo tak mnoho zázrakov, že niekto raz výstižne poznamenal: *„Človek by si skoro myslel, že tento páter koná zázraky zo zvyku a akoby na skrátenie času.“*

Počet tých, ktorí u pátra Paula našli pomoc, sa odhaduje na milión. O to prekvapujúcejší je fakt, že benediktínski pátri – ako v meste Termonde, tak aj v kláštore Steenbrugge, ktorý sám založil a kde bol dlhé roky priorom a spovedníkom všetkých mníchov – o charizme svojho spolubrata takmer nič nevedeli. Takisto to bolo aj v opátstve Affligem, ktoré zažilo rozkvet práve v čase jeho pôsobenia. Každý si, prirodzene, všimol popularitu tohto skromného a zdržanlivého mnícha.

Deväť desiatín všetkých návštev v kláštore – či z domova, alebo zo zahraničia – prichádzalo kvôli nemu, práve tak ako aj záplava listov z Belgicka, Francúzska, Nemecka, Anglicka, Holandska, Rakúska, Talianska a Ameriky. Napriek tomu nedokázali pochopiť jeho výnimočnú charizmu. Pred ich zrakmi zostala natoľko skrytá, že mladý páter Benedikt z kláštora Steenbrugge, ťažko chorý na tuberkulózu, išiel na prosebnú púť o uzdravenie do Lúrd. Prorok vo vlastnom dome nič neznamenal! O to viac si ho však ctí biskup Faict z mesta Brugge, ktorý povedal: *„Páter Paul z Mollu je svätec!“*

Mnohoraké vypočutia

Meraz sa stalo, že tento dobrotivý divotvorca už pri bráne vyčkával, či sa tam neobjaví nejaká „stratená ovečka“. Zvon pri kláštornej bráne sa ozýval dokonca aj v noci. Aký prevrpený bol istý mladý muž, keď mu o jednej hodine v noci otvoril na cestu pripravený sám páter Paul, po ktorého on prišiel kvôli svojmu zomierajúcemu bratovi! Po vyslúžení sviatostí povedal páter Paul chorému: „Už bol najvyšší čas! Keby som nebol prišiel, túto noc by ste neboli prežili. Teraz ale vyzdraviete a dožijete sa vysokého veku.“

Takisto gazdiná istého farára z mesta Gent, ktorá mala rakovinový nádor na chrbtici, bola prevrpená, že páter Paul ju už očakával a vítal ju so slovami: „Dnes som mal odcestovať, ale keďže som vedel, že dnes prídete, zostal som doma. Áno, samozrejme, pomôžem vám. Musím vám pomôcť, keďže viem, ako sa lieči rakovina.“ Daroval jej medailu svätého Benedikta a vyzval ju, aby sa k nemu pomodlila novému. Urobila to a onedlho bola z rakoviny vyliečená.

19. marca 1878 cestovala istá rehoľná sestra s ochrnutým, nemým dievčaťom, sirotou, do mesta Termonde a ustarostená premýšľala, ako sa – vopred neohlásená – dostane zo stanice do vzdialeného kláštora. Len čo prišli do mesta, pristúpil k nim jeden kočiš a povedal: „Sestrička, páter Paul ma poveril, aby som vás obe priviezol do kláštora a poobede znovu prišiel po vás.“ Keď páter Paul zbadal malú sirotu, slúbil jej: „Budeš uzdravená.“ A potom sa obrátil na sestru: „Pomodlite sa dve novény, a keď to nebude stačiť, pomodlite sa tretiu!“ Na začiatku tretej novény raz ráno ochrnuté a nemé dieťa bez akejkoľvek námahy vstalo z postele a živo začalo rozprávať. Aj dcéru jedného kováča z Vieux-Dieu, ktorá bola krátko pred ťažkou operáciou, priviezli rodičia k pátrovi Paulovi do kláštora v Termonde. Hoci ich nikdy predtým nevidel, pri pohľade na nich plný súcitu povedal: „Už včera som na vás čakal v Antverpách. Vaša dcéra bude uzdravená.“

Podľa názoru tohto sväto žijúceho benediktína si ľudia od neho nikdy neprosili dosť. Pri rozlúčke sa často s detskou naliehavosťou pýtal: „Doma sú všetci zdraví? Nechcete si už nič viac vyprosiť?“ Po prečítaní listu istého učenca bol veľmi sklamaný: „Ale veď on o nič nežiada!“ Jedného dobrého priateľa z obce Oostkamp povzbudil: „Žiadaj si odo mňa, čo len chceš, a ja ti to vyproším.“

Páter Paul von Moll nevynechal žiadnu príležitosť, aby nevyužil svoju charizmu. Raz v aleji kláštora Steenbrugge stretol na prechádzke žiačky a všimol si medzi nimi jedno dievča so širokým klobúkom na hlave. Páter Paul jej ho dal dolu z hlavy a povedal: „Moja malá, tvoje oči sú veľmi choré. Musíš byť bezpodmienečne uzdravená. Zober si medailu, nos ju a pekne sa modli k svätému Benediktovi.“ O dva dni nato jej očná choroba úplne zmizla. Inokedy prišiel páter Paul v Antverpách na jedno stavenisko, kde pracovalo 20 robotníkov. Obrátil sa na jedného z nich, ktorý mal obviazanú ruku. Povzbudivo sa mu prihovoril: „Nezaháľajte! Do práce! Odviažte si obväz zo svojej vyklíbenej ruky!“ Robotník poslúchol a nato hneď bez akejkoľvek bolesti dokázal odtlačiť ťažký fúrik.

Raz páter Paul celkom jednoducho povedal istej žene, ktorú uzdravil: „Buďte taká dobrá a pozvite všetkých vašich známych a priateľov, ktorí sú chorí, aby ma navštívili, a ja ich všetkých uzdravím.“ Raz v nedeľu z kazateľnice vyhlásil: „Už dlho medzi vami nebudem. Vy všetci, ktorých niečo ťaží, a všetci, ktorí máte starosť o svoj dobytok, prídte ku mne a ja vám všetkým budem môcť pomôcť.“

Moc nad zvieratami a prírodou

*P*áter Paul von Moll, podobne ako jeho nebeský patrón svätý Pavol, sa skutočne stal všetkým pre všetkých. Jeden statkár z blízkosti kláštora Steenbrugge si spomínal: „*On bol skutočne zosobnenou dobrotou, pravým otcom, splnil nám dokonca aj tie najtajnejšie želania. Jeho príchod bol zakaždým požehnaním. Mal súciti aj so zvieratami. Keď jedno teľa v stajni dokonávalo, nahol sa nad sotva dýchajúce zviera, nežne ho pohladil a povedal: ‚Už sa má lepšie, áno, zdá sa, že je uzdravené. Napojte ho!‘ Keď sme pred teliatko postavili vedro s vodou, ihneď vyskočilo, pilo plnými dúškami a bolo čulé, ako keby sa nič nebolo stalo.*“

Je nespočetne veľa príkladov, ktoré ukazujú na mocnú pomoc pátra Paula – či už pri nákazách dobytka, počas nebezpečenstva búrky a krupobitia v čase žatvy, alebo pri premnožení húseníc, červíkov, pavúkov, slimákov a hmyzu na poli. Spomeňme len jednu peknú príhodu: Keď na poli s krmnou repou spôsobili veľkú škodu rôzne druhy hmyzu, obrátil sa majiteľ na známeho divotvorcu, ktorý mu prikázal: „*Zakop dve medaily svätého Benedikta priečne v protiláhlych kútoch tvojho pola!*“ Roľník poslúchol a presne si zapamätal to miesto, kam do zeme vložil obidve medaily, aby neskôr našiel túto vzácnu spomienku na pátra Paula. Hneď na druhý deň už na poli žiaden škodlivý hmyz nebol. Zvedavosťou hnaný roľník vykopal medaily, ktoré na svoj veľký údiv našiel obklopené desiatimi vyschnutého hmyzu. Starostlivo uschoval jedinečnú „zbierku hmyzu“ a nakoniec ju priniesol ako dôkaz o zázračnej moci svätca do benediktínskeho kláštora. Dokonca aj po smrti pátra Paula sa udiali nápadné, veterinármi overené zázraky, keď roľníci plní dôvery priložili medailu sv. Benedikta chorým zvieratám alebo ju zavesili v stajni; často tam umiestnili list či obrázok divotvorcu.

V mestách a na cestách

*V*eľa návštev viedlo pátra Paula von Moll do miest Antverpy, Brusel a Mecheln. Sotva sa správa o jeho príchode rozchýrila, prichádzali stovky hľadajúcich pomoc a na ceste sa tvorili dlhé rady čakajúcich. Mních, ktorý poznal núdzu utrápených lepšie ako oni sami, sa s nimi modlil, uzdravoval, žehnal, dával rady pri voľbe povolania, prorokoval budúcnosť, odhaľoval skryté hriechy, viedol k ľútosti a k spovedi. Prinášal útechu aj do mnohých belgických kláštorov, nemocníc, domovov a väzníc. Všade uzdravoval s takou pokorou a prirodzenosťou, že to budilo dojem, ako keby to bolo pre neho to najsamozrejmejšie na svete. Slová, ktoré hovoril chorým ľuďom, boli jednoduché: „*Ste chorí; neznepokojujte sa; pomodlíme sa spolu a zajtra budete zdraví.*“

Aj svoje nespočetné cesty vlakom, vždy treťou triedou, využíval páter Paul na to, aby obdaroval spolucestujúcich nečakanými milosťami. Jeden benediktín z anglického opátstva Downside napísal o svojej skúsenosti v čakárni železničnej stanice mesta Brugge: „*Všetci sme tam mlčky sedeli, keď vstúpil rehoľník so zatvoreným breviárom. Jeho benediktínsky habit bol snáď kedysi čierny; aj jeho klobúk bol starý a topánky obnosené. ‚To je páter Paul z kláštora Steenbrugge,‘ zašepkal mi istý kňaz. A ja som sa tešil, že som videl toho dobrého muža, o ktorom som už toľko počul. Tu vstúpila do čakárne stará ženička, šla priamo k pátrovi Paulovi a prosila ho, či by ho mohla onedlho navštíviť v kláštore. ‚Ved’ mi porozprávajte tu o vašich starostiach,‘ povzbudil ju. ‚Ale môj vlak hneď príde,‘ odpovedala. ‚Nič sa nebojte, bude meškať 20 minút!’ prorokoval páter. Keď to začul prednosta stanice,*

hlasno sa rozosmial. No žena začala pokojne predkladať svoje úmysly zhrbenému mníchovi. Vlak prišiel – naozaj presne s 20-minútovým meškaním.“

*N*okedy sa na ceste železnicou z Antverp do obce Stabroek zrazu po ôsmich kilometroch pokazil parný rušeň. Kým sa čakalo na náhradu, cestujúci vystúpili a spravili si piknik na otvorenom priestranstve. Dobrý páter sa však vydal na cestu a povedal: „*Len sa pozrime, či je porucha na stroji taká veľká, ako nám to nahovorili.*“

Pri lokomotive stáli dvaja bezradní rušňovodiči a niekoľkí spolucestujúci, medzi nimi aj jeden pán s vychádzkovou paličkou. Tú si páter benediktín bez okolkov požičal a strčil do najbližšej rúry. Kým sa v nej špáral, obrátil sa na oboch rušňovodičov: „*Táto rúra sa mi zdá byť upchatá. Vyčistite ju!*“ Obaja sa nahlas vysmiali zo starého mnícha, ktorý chcel opraviť lokomotívu vychádzkovou paličkou. Aj okolostojaci potriasali hlavami. „*Skúste to,*“ prikázal páter teraz už vážnym tónom. „*Dajte sa do roboty! Bude dobre fungovať, pretože som to ja, čo vám to hovorím!*“ Tu obaja rušňovodiči ihneď poslúchli, akoby donútení vyššou autoritou, a na veľký úžas všetkých sa vlak dal do pohybu.

Všetko má svoju cenu!

*B*oli aj takí, ktorí si ho doberali ako „obchodníka s medailami“ a robili si z neho posmech. Väčšinou stačil, ako u pátra Pia, jeden jediný pohľad tohto svätca a tí, čo ho podceňovali, osočovali alebo prenasledovali, padli premožení milosťou na kolena a nasledovali ho do spovednice, kde im on odhalil najtajnejšie hriechy ich života. No iba zvonka vyzerali niektoré veci ako hračka. „*Až posledný deň sa ľudia dozvedia, čo som vytrpel. V noci často prichádza satan a mučí ma, ale nemôžem sa sťažovať, pretože ma utešuje Božia Matka,*“ zdôveril sa páter Paul jednej rehoľníčke. Naozaj prinášal za každú darovanú milosť obeť z lásky. Často sa dlho modlil pri chorých a vnútorne tak veľmi trpel spolu s nimi, že mu na čelo vystúpili kvapky potu. Neraz ho bolo počuť, ako povedal: „*Veľa ma stálo dosiahnutie tejto milosti.*“ Iným prisľúbil: „*Pomôžem vám niesť váš kríž. Modlím sa s vami.*“

Tak to bolo v prípade jedného starého muža, ktorý sa v kláštornom kostole o barlách a len s námahou vliekol k pátrovi Paulovi. Ten ho tam však nechal stáť a dvakrát sa pomodlil krížovú cestu, než starcovi zobral palice a položil ich k soche sv. Benedikta. Teraz to bol vďačný starec, ktorý sa sám od seba, bez námahy a plný zbožnosti pomodlil krížovú cestu.

„Z lásky k tebe, Ježiš!“

*J*ednej duchovnej dcére napísal do Antverp: „*Vyčítali mi, že som vždy kázal o Božej láske. Tak som s tým prestal, no Boh mi dal pochopiť, že vo všetkých kázňach, prednáškach a spovediach musím hovoriť o jeho veľkej láske k ľuďom!*“ Neobyčajne pekné sú aj jeho nespočetné listy, v ktorých prosiacim o pomoc, priateľom i neznámym osobám písal o Božej láske, ktorá z jeho preplneného srdca priam prúdila. „*Niekedy som ňou tak naplnený, že v sebe cítim dostatok sily na to, aby som obrátil celý svet.*“

Vie sa, že zaniatený dušpastier často vyšiel zo spovednice až o dvadsiatej tretej hodine a v jeho cele naňho už čakalo veľa duší z očistca, aby od neho dostali útechu a oslobodenie.

*K*edy teda páter Paul vybavoval svoj enormný listový apoštolát, keďže dostával 30 listov denne? Nečudujme sa, že raz napísal: „*Nemajte mi to za zlé, keď budem stručný, pretože mi chýba čas. Som preťažený prácou a horami listov!*“ Tajomstvo, prečo predsa len dokázal všetko starostlivo vybaviť, prezradil jednému dôverníkovi: „*Som vždy spojený s mojím milým Pánom. On sám mi diktuje, čo mám napísať. Božia láska je mojím bohatstvom, mojou radosťou, mojím pokrmom, mojím pokladom, mojou útechou, mojím životom, mojím všetkým.*“ Preto začínal každý list tými istými slovami: „*Z lásky k tebe, Ježiš!*“ Potom si ľudia v liste mohli prečítať napríklad nasledovné: „*Kde chceš hľadať a nájsť Božiu lásku, keď nie vo svätej Eucharistii? Tu je Ježišova láska viditeľná a vystavená k poklone. Často sa s ním zhovárať! Pozri sa, čo len On vytrpel z lásky k nám ľuďom: opovrhnutie, potupu, údery, rany a nakoniec smrť na kríži. Áno, Boh robí všetko pre ľudí. Budem sa modliť, aby ti dal Ježiš spoznať hodnotu kríža, pretože ako apoštol tak aj dnes každý uteká pred krížom. Len tu a tam niekto povie: ‚Z lásky k tebe, Ježiš!‘ Tento povzdych lásky je však akoby otvorom v tvojom srdci, cez ktorý okamžite vniká Božia láska. V takých chvíľach, keď necítiš žiadnu lásku alebo len málo lásky, nereptaj. Diabol robí všetko, čo je v jeho moci, len aby ťa odradil od Ježišovej lásky. Vtedy povedz v srdci: ‚Ó, Ježiš, necítim žiadnu lásku, ale v nádeji, že mi daruješ ešte viac lásky, to prijímam s láskou.‘“*

*O*tvorene, ale bez sťažovania, sa zdôveril jednej rehoľníčke: „*Pracoval som až do vyčerpania svojich síl. No do posledného momentu mi nebude ležať na srdci nič dôležitejšie ako to, aby som miloval Boha tou najnežnejšou a najvládnejšou láskou a aby som to želal všetkým ľuďom na celej zemi.*“

Aj sľub, ktorý dal páter Paul svojmu blízkemu priateľovi z obce Oostkamp, si môže vziať k srdcu každý, kto sa s dôverou obráti na tohto veľkého divotvorcu: „*Keď raz budem v nebi, tak ma o to viac pros! Potom budem mať dosť času na to, aby som sa o teba staral, a moja moc bude ešte väčšia.*“ On svoje slovo dodržal!

*D*odnes sa na jeho hrobe v belgickom meste Termonde dejú zázraky a zo všetkých strán prichádzajú svedectvá o zázračne vypočutých modlitbách.

Páter Paul von Moll zomrel 24. februára 1896 na vodnatieľku. Jeho telo, ktoré po troch rokoch našli neporušené, dnes spočíva v kostole opátstva v meste Termonde, kde veľa horiacich sviec denne svedčí o nekončiacej obľúbenosti tohto svätca medzi ľuďmi.

Dosiahnúť odpustenie a odpustiť

Ania Golędzinowska z Poľska patrí k tomu nespočetnému množstvu ľudí vzdialených od Boha, ktorí v Medžugorí zakúsili milosrdnú Božiu lásku v takej miere, že úplne zmenili svoj život. Takáto milosť obrátenia ďaleko presahuje každý zázrak telesného uzdravenia. „Panna Mária ma zachránila,“ verejne a pred akýmkoľvek publikom dnes dosvedčuje táto bývalá showgirl a modelka.

*N*arodila som sa v roku 1983 v chudobnej rodine vo Varšave. Aj keď sme toho nemali veľa, do štyroch rokov som mala šťastné detstvo, pretože som si uvedomovala, že ma rodičia milujú. Keď prišla na svet moja sestra, veľmi som na ňu žiarlila, a preto som ju znenávidela. Môj otec trpel pod tlakom komunistického režimu a svoju bolesť utápal vo vodke, ktorá mu nakoniec privodila smrť. Nato sa moja matka dostala do depresie a hľadala nejakú oporu. Čoskoro si začala privádzať domov cudzích mužov, ktorí sa mi vôbec nepáčili. Keď ma vo veku desať rokov jeden z týchto „ujov“ znásilnil a moja mama mi to nechcela uveriť, naplnilo sa moje srdce nenávisťou. Nenávidela som svoju matku, pretože tu bola, a môjho otca, pretože tu už nebol. Nenávidela som celý svet.

Adoptovala si ma moja babka, ale ja som sa k nej správala tak zle, že ma po niekoľkých týždňoch chcela poslať späť domov. Pri predstave, že sa musím vrátiť späť k svojej matke a sestre, som doslova stratila rozum. Otvorila som babkinu lekárničku a namiešala som si koktail z tabletiiek. „Keď tu už nebudem, pochopia, čo mi spravili,“ povedala som si. „Zúfalo budú plakať, ale ja tu už nebudem.“ No vo svojich trinástich rokoch som sa prepočítala; pokus o samovraždu nevyšiel. Keď som sa v nemocnici prebrala, ocitla som sa zoči-voči psychologičke, ktorá sa ma snažila prehovoriť, aby som strávila istý čas v domove pre ťažko vychovávateľné dievčatá. „Ale ja predsa nie som blázon,“ bola moja prvá myšlienka a druhá: „Musím sa odtiaľto dostať preč!“ A tak som ušla.

Žila som na ulici a snívala o tom, že sa raz stanem známou herečkou. Spolu s priateľmi sme sa cítili ako hrdinovia, keď sme porušovali všetky pravidlá. Opíjali sme sa, brali drogy každého druhu, aj keď sme sa museli prizeriť, ako pritom niektorí na predávkovanie zomierali; kradli sme a začali sme obchodovať s drogami, aby sme si „zarobili“ peniaze. Samozrejme, že v týchto kruhoch bola brutalita a sex na dennom poriadku. Muž, s ktorým som mala prvú vážnu známosť, ubil na smrť svoju priateľku a hodil ju do kontajnera medzi smeti. Tak som mohla skončiť aj ja! Keď som mala 16 rokov, spoznala som istých ľudí, ktorí mi ponúkli prácu modelky v Taliansku. To bola tá šanca. Dvakrát som nerozmýšľala a hneď som súhlasila, veď čo som už len mohla stratíť?!

Taliansko - moja vysnívaná krajina

*V*yzdvihol ma istý Yuri a spolu s dvoma inými dievčatami ma viezol smerom do Talianska.

Bola som plná očakávania, a preto som sa spočiatku vôbec nepýtala, prečo sme cestovali do Turína, a nie do Milána, ako to bolo pôvodne dohodnuté. Yuri nás ubytoval v ubytovni tretej triedy – v bývalej garáži a vzal si naše dokumenty so sebou. Na svoje otázky som nedostala žiadnu odpoveď a pomaly sa moje nadšenie menilo na panický strach. Moje obavy sa potvrdili: chceli zo mňa spraviť prostitútku. Snažila som sa ujsť, ale skôr, než sa mi to podarilo, ma s dovolením pasáka znásilnil jeden z klientov.

Späť do Poľska som sa nechcela vrátiť za žiadnu cenu, nechcela som sa vrátiť ako tá, ktorá zlyhala; chcela som dokázať, že viem dosiahnuť úspech. V Miláne som si našla prácu v jednej módnjej agentúre pre hercov. Takto som sa dostala do sveta showbiznisu, spoznala som jedného veľmi bohatého muža a vyše roka som žila ako v tranze – v zdanlivom svete bohatstva, drog, alkoholu a masiek. Mala som všetko, čo si človek len môže priať; počnúc perfektným bytom s bazénom až po súkromné lietadlo. Naozaj sa zdalo, že šťastie je na mojej strane. Ale Marco mi jedného dňa povedal: „*Ania, môžem ti dať všetko, čo by si chcela, len jedno ti dať neviem. Lásku.*“

*T*o bol začiatok konca. Šok. To teda nie! Preto som sa radšej vrátila späť do sveta práce a peniaze som si zarábala sama. Medzitým som už mala veľa známych a ľahko som si našla prácu ako modelka, neskôr ako showgirl v televíznych show. Ale keďže som chcela robiť kariéru, musela som žiť podľa pravidiel tejto spoločnosti, to znamenalo napríklad už pred raňajkami konzumovať prvú dávku – štipku kokaínu. Takýto štýl života až natoľko ovplyvnil môj mozog a moje telo, že som často nevedela, čo som robila pred niekoľkými hodinami.

Jednej noci som sa zobudila, pretože môj pes neprestával brechať. Otvorila som oči a vedľa postele som uvidela stáť nejakého starého muža s bradou. Zľakla som sa a myslela som si, že mám halucinácie, spôsobené konzumáciou alkoholu a drog. Preto som zažala svetlo. Tento muž však ešte stále stál pred mojou posteľou a pes naňho neprestajne štekal. Nepovedal ani slovo, len krútil hlavou, akoby chcel povedať: „*Ania, čo to robíš?!*“

Pod jeho pohľadom som sa cítila vinná. Potom muž zmizol. Až o deväť rokov, keď mi darovali knihu o pátrovi Piovi a na titulnej strane som uvidela jeho fotku, spoznala som v ňom toho muža, ktorý ma vtedy navštívil. Po tejto nočnej návšteve som mala silu opustiť môjho vtedajšieho snúbenca a prestať brať drogy. Páter Pio mi naozaj zachránil život, pretože som bola tak veľmi vyčerpaná, že psychicky i fyzicky by som to už nebola dlho vydržala.

*O*nejaký čas nato som spoznala Paola Brosia, veľmi známeho talianskeho žurnalistu a televízneho reportéra, ktorý sa v roku 2009 v Medžugorí obrátil a teraz verejne vydáva svedectvo o svojej viere. Cez neho som sa dokázala otvoriť Bohu a súhlasila som i s tým, aby pozval jedného svojho priateľa, kňaza, u ktorého som sa potom vyspovedala. Paolo ma zoznámil s Diegom Manettim, vydavateľom talianskeho nakladateľstva Piemme. Keď som Diegovi dve hodiny rozprávala svoj príbeh, povedal mi: „*Ania, keď sa pozerám do tvojich očí, pochopil som, že tvoj príbeh musím vyrozprávať, ale predtým musíš ísť so mnou do Medžugoria.*“ Pomyslela som si: „*Dobre, on vydá moju knihu a ja za to pôjdem do Medžugoria.*“

Medžugorie - miesto môjho pravého šťastia

Diego ma pozval, aby som s jednou pútnickou skupinou išla do Medžugoria na mesačné zjavenie vizionárky Mirjany 2. apríla 2010. O šiestej ráno sme už boli pri Modrom kríži, kde malo prísť k údajnému zjaveniu. Čakali sme tam do deviatej hodiny, a keď sa už všetko skončilo, povedala som Diegovi: „Počuj, toto tu je všetko podvod. Tu sa nezjavuje nikto a nič. Toto tu je len kšeft, ako pútnikom ťahať z vreciek peniaze.“ Odpovedal mi: „Ania, ty to ešte nevieš, ale v tvojom srdci sa už niečo zmenilo.“ Myslela som si: „Čo ten už len môže vedieť, či sa v mojom srdci niečo zmenilo!“

Naša skupina sa vrátila do ubytovne, tam sme sa osviežili a s kúskom chleba z pizzového cesta v ruksaku sme sa vybrali na vrch Križevac. Diego mi povedal: „Ania, keď budeš vystupovať na vrch, myslí na Ježiša, ktorý plný rán a s krížom na pleciah vystúpil na vrch Kalvárie.“ Pomyslela som si: „On sa zbláznil. Mám dosť svojich vlastných problémov, načo mám myslieť na problémy niekoho iného, čo ja mám s tým Ježišom?“ Nikdy predtým v živote som sa nemodlila krížovú cestu a ani som nevedela, že má 14 zastavení. Keď sme prišli k tretiemu zastaveniu, posadila som sa, lebo to bolo pre mňa dosť namáhavé. Nebola som zvyknutá ani len na to, aby som si upratala svoje vlastné oblečenie, lebo v Miláne som mala upratovačku, ktorá sa o všetko starala. A teraz som sa mala trápiť a štverať na tento vrch? Myslela som si: „Pôjdem dole, dám si pivo a počkám, kým sa ostatní vrátia. Nech mi oni potom porozprávajú, čo je tam hore.“ Vtom som v sebe počula hlas, ktorý ma povzbudzoval: „Ania, vystúp na vrch! Keď nevystúpiš, nikdy nepochopíš, z akého dôvodu si prišla do Medžugoria.“ Pozrela som sa na staré ženy a na chorých, ktorí s ružencom v ruke namáhavo kládli jednu nohu pred druhú. A ja som tu sedela a sťažovala sa!

Odrazu som – celkom mimovoľne – začala myslieť na Ježiša, ktorý vystúpil na Kalváriu, bosý, plný rán a nesťažoval sa. Táto myšlienka mi dala silu: „To zládnem aj ja!“

Vzala som do rúk ruženec a začala som svoj výstup. Odrazu to bolo úplne ľahké, bola vo mne sila, ktorá ma takmer niesla, až kým som neprišla k Bielemu krížu. Padla som na kolená a začala som sa nahlas modliť, hoci som vôbec nevedela, ako sa treba modliť. Boli to slová, ktoré mi mimovoľne vychádzali z úst. Tu som opäť počula ten vnútorný hlas, ktorý mi povedal: „Ania, musíš odpustiť všetkým, ktorí ťa v živote zranili.“ A pery sa mi akoby samy od seba otvorili a z mojich úst vyšli tri slová: „Ja vám odpúšťam.“ Keď som tieto slová vyslovila, zdalo sa mi, že sa láme moje tvrdé srdce. Začala som plakať a vyliala som všetky slzy, ktoré som za tie roky nevyplakala. Ony mi obmäkčili srdce. Moje vnútro sa naplnilo dovtedy nepoznaným šťastím a neopísateľným pokojom. Toto miesto som už nechcela opustiť, ale zobrali ma naspäť do Milána.

Od tohto dňa som bola úplne iným človekom. Vrátila som sa síce do svojho starého prostredia, chodila na obvyklé luxusné oslavy, cestovala s priateľmi do Dubaja, Monte Carla a San Rema, cítila som však, že som na celkom nesprávnom mieste. Už ma vôbec nezaujímalo, o čom sa rozprávalo. Stále častejšie som sa ospravedlňovala a používala výhovorku, že nemôžem prísť na stretnutie, lebo mám dohodnuté už niečo iné. Keďže som bola zasnúbená s Paolom Enricom Berettom, synovcom bývalého talianskeho premiéra Silvia Berlusconiho, žila som medzi najbohatšími a najvplyvnejšími rodinami Talianska. Mali sme osobných strážcov, cestovali súkromnými lietadlami; stačilo mi vysloviť len jedno prianie a hneď som dostala, čo som chcela. Ale v skutočnosti som nebola šťastná, pretože to bol život plný pretvárek. Niekedy som sa po návrate domov opila. Z posledných síl som

chcela odolávať Bohu alebo – lepšie povedané – priznaniu, že Boha potrebujem. Ani sama pred sebou som si nechcela priznať: „*Potrebujem Boha!*“

Po niekoľkých mesiacoch ťažkého vnútorného boja som zavolala Diegovi Manettimu a prosila som ho, aby mi našiel v Medžugorí miesto, kde by som mohla bývať. Týmto miestom bolo spoločenstvo *Oase della Pace, Oáza pokoja*. Keď som tu prežila 10 dní, odpútala som sa aj od poslednej povinnosti, ktorá ma ešte spájala so svetom: zrušila som svoju pracovnú zmluvu s jedným veľmi známym lokálom v Porto Cervo. Moji kolegovia z práce mi volali a pýtali sa ma, čo sa to so mnou porobilo, pretože nie je možné, aby to bolo moje vlastné rozhodnutie a že určite ma tu podrobili vymývaniu mozgu. Na otázku, čo tu celý deň robím, som im pravdivo odpovedala: „*O piatej ráno vstávam, každý deň máme 6 hodín modlitieb, krmím sliepky, čistím zemiaky a pomáham v dome.*“ Raz v samote, modlitbe a pôste som opäť počula vnútorný hlas: „*Ania, zanechaj všetko a nasleduj ma!*“

Nato som sa vrátila do Milána a predala som všetko, čo som mala. Môj snúbenec ma pochopil a vrátil mi slobodu. Moji priatelia si však mysleli, že som sa zbláznila. Ale ja som tu v Medžugorí našla jednoduchý život, ktorý mi dáva taký pokoj, aký som nikdy predtým nepoznala. Dnes sa necítim ako obeť; myslím, že utrpenie, ktorým som prešla, nebola náhoda alebo nešťastie, ale niečo, čo Boh v mojom živote dopustil, pretože ma to privádza bližšie k Ježišovi. Myslím si, že všetko, čo sa v mojom živote stalo, sa tak stať muselo, aby som o tom dnes mohla podať svedectvo: **že Boh existuje, že nám všetko odpúšťa a že aj my môžeme každému všetko odpustiť.**

Cuori puri - Hnutie čistých srdc

*A*nia rozpráva ďalej: V Medžugorí som dostala do daru ešte ďalšiu milosť: čistotu. Je to milosť, ktorú som si nechcela nechať len pre seba. Preto vzniklo 25. júna 2011 *Hnutie čistých srdc*. Každý, kto sa rozhodne žiť až do manželstva zdržanlivo, môže do tohto hnutia vstúpiť. Nato sa pred kňazom počas svätej omše skladá sľub: „*Dnes sľubujem ja ... pred Ježišom, na príhovor najčistejšej Panny Márie a jej ženícha svätého Jozefa, že budem žiť až do svojej svadby zdržanlivo.*“ Jediný záväzok, ktorý tým človek na seba berie, je pomodliť sa aspoň raz za deň modlitbu: „*Ježiš, pomôž mi zostať verným môjmu sľubu.*“ K tomu sa odporúča aj mesačná sv. spoveď a v prvú sobotu mesiaca ruženec na úmysly Panny Márie. Ako znak členstva dostane svoj osobný prsteň každý, kto zloží tento sľub a prihlási sa cez internet na Cuori puri. (V taliančine <http://www.cuoripuri.it>, v poľštine <http://rsc.org.pl>, v angličtine <http://pureinheartireland.com>)

Doteraz zložilo v Taliansku tento sľub viac ako 7000 ľudí. Jednou z nich je aj Mária Borghini z Ríma. Ona a jej priateľ Francesco Maria Trotta sa rozhodli žiť až do manželstva zdržanlivo, aby tak ich láska mohla rásť slobodne, bez sexuálnej viazanosti. Boli ochotní porozprávať nám, ako a prečo urobili toto rozhodnutie.

*M*ária: „*Hnutie čistých srdc* som spoznala prostredníctvom jedného článku v časopise ešte skôr, ako som sa začala priatelieť s Francescom. Aj keď väčšina z mojich priateľov, podobne ako ja, pochádza z veriacich kresťanských rodín, sotva sa medzi nimi nájde niekto, kto by chcel žiť svoj vzťah pred manželstvom zdržanlivo. Pre mňa je čistota pred manželstvom najhlbším prejavom mojej lásky k Ježišovi. Skôr ako sa zasnúbim s nejakým človekom, chcem sa zasnúbiť s Ježišom a každú

inú lásku chcem žiť v tejto láske. Túto túžbu vložil do mňa Boh. Raz, keď som bola sama a samej seba som sa pýtala, čo chcem vo svojom živote robiť, cítila som sa tak veľmi milovaná Ježišom, že som mu chcela dať to najcennejšie, čo mám, moju čistotu. Preto som urobila tento sľub a nosením prsteňa ukazujem moje presvedčenie aj navonok a bez strachu, čo si o mne pomyslia moji priatelia. Keď som prežila túto milosť, mala som túžbu ísť do Medžugoria. Splnilo sa mi to v lete 2012. Celkom nečakane som na námestí pred kostolom uvidela Aniu s jednou známou a obe mali na sebe tričká s nápisom *Cuori puri*. Chcela som sa o tomto hnutí dozvedieť viac, a tak sa stalo, že som na konci našej púte spolu so štyrmi ďalšími mladými počas sv. omše pred sochou Panny Márie s požehnaním kňaza zložila sľub žiť zdržanlivo až do manželstva. Niektorí z mojich priateľov sa ma zvedavo a so záujmom pýtali na význam tohto prsteňa. Aj keď sa nik z mojich priateľov ku mne nepridal, nosením môjho prsteňa sú konfrontovaní s realitou, ktorá je pre nich výzvou. Získala som takúto skúsenosť: keď Ježišovi daruješ túto obeť, potom pocítiš, ako ťa On bude viesť.“

*F*rancesco: „Keď som po prvýkrát videl Máriu, priťahovalo ma predovšetkým jej čisté vyžarovanie. Jedného dňa sme si spolu vyšli na strešnú terasu univerzity a ona mi porozprávala o svojom sľube. Bol som veľmi šťastný, pretože práve to som od nej očakával. Aj ja som už od môjho 12. roku nosil v sebe túžbu: z lásky k Bohu čakať s telesným oddaním sa až do svadby. Preto bol pre mňa Máriin postoj k sexualite dôkazom od Boha, že ona je pre mňa tá pravá a On chce, aby som práve ju mal v tomto čase na mojej ceste vedľa seba.

Cítíme, aká dôležitá je čistota pre nás v našom vzťahu, pretože tak sa môžeme skutočne spoznávať a rásť vo vzájomnej láske bez toho, aby sme boli fixovaní na sexualitu alebo boli zviazaní vzťahom, ktorý nám vezme vnútornú slobodu. Toto terajšie zriekanie žijeme nasmerovaní na moment telesného zjednotenia potom, až keď sa úplne zjednotíme aj pred Bohom.

Názory spolužiakov vnímame úprimne a jednoducho tak, že si vzájomne pomáhame a predovšetkým sa spolu modlíme a chodíme na sv. omšu; ale aj tak, že otvorene spolu hovoríme o svojich slabostiach a ohraničeníach.“

Viem, za koho umieram!

*Momentálne sú stamilióny kresťanov
ohrozovaní, prenasledovaní a diskriminovaní až v päťdesiatich krajinách.
Denne po celom svete zomierajú mnohí za svoju vieru.
Nepredstaviteľné! Byť kresťanom ešte nikdy nebolo také riskantné ako dnes!*

*S*právy v médiách síce informujú o celosvetovom prenasledovaní kresťanov, no málokto si uvedomí, že trpiaci za svoju vieru sú vždy nanovo postavení pred otázku: „Je moja láska ku Kristovi dostatočne veľká na to, aby som za neho a za mojich prenasledovateľov položil aj život?“ Nasledujúce príklady hovoria o takejto „väčšej láske“ prenasledovaných kresťanov z rôznych krajín.

Pri čítaní týchto príbehov sa možno zhrozíme: „*To by som nedokázal! Chýbala by mi odvaha stáť verne pri Ježišovi.*“ Nech nám ako útecha poslúži vedomie, že vo výnimočných situáciách potrebuje človek výnimočné milosti. A aj dostane také výnimočné milosti, ktoré ináč nie sú potrebné.

Sýria je krajina s dlhodobou kresťanskou tradíciou. Ešte dnes sa tam hovorí po aramejsky, Ježišovou rečou. Celé stáročia v tejto krajine kresťania a moslimovia nažívali v pokoji. Posledné tri roky tam ale pretrváva krvavý konflikt medzi režimom a povstaleckými bojovníkmi. Jedna tretina sýrskych kresťanov je medzitým na úteku v dôsledku vyhnania z domova alebo zo strachu pred smrťou, únosom, zavraždením či násilnou islamizáciou. V decembri 2013 informoval gréckokatolícky farár George Louis z Qara: „*Ozbrojení prívrženci džihádu postupujú všade podľa rovnakej šablóny. Vyberú si niektorú kresťanskú dedinu, napadnú ju, vraždia a pustošia. Pre civilistov, kresťanov aj nekresťanov sa život stáva stále ťažším.*“ 49-ročný kňaz François Murad bol zavraždený islamistami a Firas Lufti z Knayeha bol poverený odslúžiť za neho pohrebnú svätú omšu. Píše: „*Bol to najťažšia deň môjho života. Snažil som sa veriacich utešiť a dodať im odvahu, hoci práve to by som bol potreboval ja sám.*“ V dedine pátra Luftisa sa 300 veriacich rozhodlo nevzdať kresťanského dedičstva svojej vlasti aj napriek tomu, že vládna armáda sa dala na ústup. „*Nadalej musíme dúfať a odvážne očakávať začiatok nového dňa.*“ Kto sa rozhodne zostať napriek všetkým cieleným šikanovaniám, ten spravil skutočne hrdinské rozhodnutie!

red Vianocami 2013 Gregor III. Laham, patriarcha Damasku, potvrdil: „*Medzičasom máme už 215 mučeníkov, ktorých sa vrahovia pýtali vyslovene na vieru a za odpoveď ich zabili.*“ Neoficiálne určite existujú stovky ďalších kresťanských mučeníkov.

Aj v Iraku, kde bolo pred rokom 2003 ešte 1,4 miliónov kresťanov, sa dnes biskupi snažia svojich sotva 300 000 ovečiek povzbudiť, aby v krajine zostali aj napriek strachu z pretrvávajúcich krvavých útokov. Tomas Toma ušiel v polovici deväťdesiatych rokov do Nemecka, no vedome sa vrátil späť do svojej domoviny, aby v severnej časti Iraku v meste Erbil vstúpil do kňazského seminára: „*Niektorí z mojich spolubratov sa vracajú do Bagdadu, iní do Mosulu. Samozrejme, že je to životu nebezpečné. V žiadnom prípade však nechcú opustiť svoju Cirkev. Aj ja som sa vrátil naspäť do Iraku, lebo som išiel za hlasom svojho povolania. Ak by mi biskup dnes povedal, že na budúci týždeň mám prevziať farnosť v Bagdade, tak si už zajtra zbalím kufre. Svoje áno sme mykňazi dali Pánovi úplne slobodne. Zostaneme. Aj keď sme poslaní ako baránky medzi vlkov.*“

Dvadsaťročná učiteľka Raja, ktorá utiekla so svojou rodinou z mesta Mosul na sever krajiny, sa už naspäť vrátiť nechce: „*Tam nám do poštových schránok hádzali výhražné listy a posielali esemesky, v ktorých sa nám vyhrážali smrťou.*“

Ani tu sa s mojimi kolegami a žiakmi nerozprávam o svojom náboženstve, lebo je to nebezpečné. Nechcem nikoho provokovať. Iba vo farskom spoločenstve vládne sloboda. Mnohí veriaci z Mosulu sú tu tiež. Často spomíname na nášho farára v Mosule. Krátko pred mojím útekem z Mosulu ho uniesli. Jeho mŕtvolu našli zohavenú. Boli takí krutí, pretože nezaprel Ježiša. Vela som vtedy plakala a v srdci sa mi vynárala otázka: ‚Bola by si ochotná umrieť za svoju vieru tak ako on ?‘ Najprv som si pomyslela, že jednoducho poviem, že som prestúpila na islam; a v srdci by som predsa zostala kresťankou, ale odvážny príklad nášho kňaza všetko zmenil. Nikdy nezapriem svoju vieru v Ježiša. Bolesť trvá len pár minút, ale potom budem na celú večnosť pri svojom Spasiteľovi.“

Aj v Egypte, kde bolo v roku 2013 v širšom okolí podpálených najmenej 32 kostolov a kde sfanatizovaní moslimskí bratia spálili tisícky kresťanských kníh, dokazujú koptskí kresťania, následníci svätého Marka, obrovskú odvahu vyznávačov. Napriek tomu, že ich v niektorých okresoch a mestských častiach často brutálne prepadnú, nosia mnohí z nich na zápästí vytetovaný čierny kríž. Dvaja mladí egyptskí katolíci nám to vysvetlili: „My kresťania to voláme ‚Znamenie‘. Mnohí z nášho národa na hornom toku Nílu majú vo vlastnej rodine mučeníkov, ktorých si uctievaajú. Aj nás môže kedykoľvek stihnúť mučenie. Keď by sa potom stalo, že zo strachu pred smrťou Pána zaprieme, bude tento nezmazateľný znak na našom tele ohlasovať to, čo možno naše pery zataja.“

Nadia Mohammed Ali zaplatila tiež svojím spôsobom za vieru. Pochádza z mesta Biba v Hornom Egypte a je matkou siedmich detí. Keď sa po smrti svojho moslimského manžela, s ktorým žila v manželstve 23 rokov, rozhodla vrátiť k svojej pôvodnej kresťanskej viere a svoj prestup aj s celou rodinou si nechala potvrdiť na úradoch, zaplatila za to pätnástimi rokmi väzenia.

Chioma Dike, tiež kresťanská matka rodiny, žije v Nigérii, kde sa obávaní moslimskí extrémisti z teroristickej organizácie Boko Haram snažia všetkými prostriedkami zriadiť islamistický štát. Počas jedného pustošiacoho bombového útoku na katolícky kostol St. Teresa v Madalle, pri ktorom bolo 45 veriacich zabitých a ďalších 81 zranených, prišla Chioma pred Vianocami v roku 2011 o manžela a o tri zo svojich piatich detí. „Moje srdce je zlomené. Len Boh mi môže pomôcť. Ale svojej viery v Boha sa nikdy nevzdám.“

Maiduguri je jedno z najviac postihnutých miest. Pôsobí tam John Bakeni: „Keď som prišiel do svojej farnosti, prvé tri mesiace som nemohol spať. Okolo kostola sa strieľalo a zabíjalo. Cez kostolný múr hádzali kamene a zdochliny zvierat. Veľa kresťanov utieklo. Tí, čo zostali, nabrali odvahu, pretože som pri nich, slávim pre nich svätú omšu a navštevujem ich v ich príbytkoch. Cirkev bola vždy prenasledovanou cirkvou a keby som musel položiť aj svoj život, tak nech sa tak stane.“

Pevne rozhodnutý je aj arcibiskup Kaigama, prezident nigérijskej konferencie biskupov: „V severnej Nigérii nám môžu zničiť naše domy, ale nie nášho ducha. Prenasledujú nás a diskriminujú, ale nikdy nám nebudú môcť zobrať našu nádej a našu vieru v Zmŕtvychvstalého.“

Južnejšie, v Stredoafrickej republike už celé mesiace tiahnu po okolí islamistickí rebeli – Séléka, pričom plienia, rabujú, zabíjajú a cielene vypalujú domy kresťanov: „Po šiestej hodine večer už nikto nevychádza na ulicu, ale potom nás prepadávajú v našich domoch,“ sťažujú sa veriaci. Teroristické skupiny prednostne napádajú a plienia misijné stanice. Práve v nich nachádzajú útočisko tisícky ľudí, ktorí prišli o všetko. Misionári, ktorí sú sami v ohrození, ich hrdinsky bránia. Až do vyčerpania sa deň a noc snažia stáť po ich boku a chrániť ich, ako sa len dá. „Ludia sú zatrpknutí, ale svoj osud nesú dôstojne. Napriek všetkému nebadá na nich nenávisť alebo hnev voči tým, ktorí im toto všetko spôsobujú,“ dosvedčuje Páter Aurelio Gazzera, ktorý pôsobí v meste Bozoum. „Kresťania sú unavení, lebo je zrejmé, že sa nehladá žiadne riešenie. Zároveň je ich viera veľká. Najčastejšie tu odznieva veta: ‚Nzapa a yeke‘ – ‚Boh je tu.‘“

Nesmieme zabúdať, že za každým kresťanom, ktorý pretrpel krivdu, bol násilným činom zranený, zohavený alebo zabitý, vždy stoja aj rodinní príslušníci. Od nich láska vyžaduje, aby odpustili vinníkovi jeho strašný čin. Na indonézskej ostrove Zulavezi v októbri 2005 extrémisti odťali hlavy trom dievčatám. Dievčatá boli vo veku 15-19 rokov a boli na ceste do kresťanskej školy. Štvrtá žiačka s ťažkým poranením prežila. Pomocou jej opisu zadržali piatich mužov. Po niekoľkých mesiacoch kresťanskí rodičia obetí podali nádherné svedectvo svojej viery: „Odpúšťame vrahom v nádeji, že

Boh bude súdiť spravodlivo.“ – „Bol som veľmi nahnevaný a rozzúrený,“ hovorí Markus Sambuwe, jeden z otcov, „ale Duch Boží sa dotkol môjho srdca a zmenil ho. Odpúšťam im, tak ako aj mne Kristus odpustil moje hriechy.“

Venované kresťanom na Západe

J.E. Amel Shamon Nona je arcibiskupom v Mosule v severnom Iraku. Zúčastnil sa na medzinárodnej púti v Ríme, ktorú organizovala *Kirche in Not*. Pri tejto príležitosti mal v Bazilike sv. Pavla za hradbami 3. októbra 2013 prednášku, v ktorej o. i. povedal: „Hneď prvý deň, keď som prevzal svoj úrad – 16. januára 2010, sa začala séria vraždenia kresťanov. Môjho predchodcu uniesli a surovo zavraždili. Denne zabili jedného až dvoch ľudí. Trvalo to viac ako desať dní. Veriaci utekali z mesta do okolitých dedín a kláštorov. Čo môžeme urobiť pre týchto ľudí? Takéto otázky ma mučili a nútili rozmýšľať o tom, ako najlepšie si mám plniť svoju službu pastiera. Odpoveď som našiel vo svojom biskupskom motte: NÁDEJ. Zostal som preto v meste, aby som dodával nádej mojim prenasledovaným farníkom, ktorí sa tiež rozhodli zostať. Ale stačilo to?

Kládol som si otázku, ako žijú kresťania svoju vieru vo vlastných ťažkých každodenných situáciách. Pritom som pochopil, aký podstatný význam má hlboké poznanie viery, kvôli ktorej sme prenasledovaní. Prehlbovaním nášho chápania, čo znamená byť kresťanom, sme našli cestu, ako dať tomuto životu v prenasledovaní zmysel a najst' potrebnú silu na to, ako tento život zvládnuť.

Vedomie, že môžeme byť v každom okamihu zabití, doma, na ulici, v práci, a napriek tomu žiť živú a aktívnu vieru, je naozajstnou výzvou! Organizoval som rozličné stretnutia, navštevoval som modlitbové skupiny v tých najnebezpečnejších častiach mesta a navštevoval som aj rodiny, aby som všetkých posilnil a aby oni uverili, že viera nie je nič abstraktné, čo by bolo mimo každodenného života, ale že je prostriedkom na objavenie zmyslu života: Ježiša Krista. Keď človek raz objaví tento poklad, ochotne vydrží absolútne všetko a urobí všetko, aby si ho zachoval, hoci by to znamenalo, že bude musieť kvôli tomu umrieť.

Ľudia žijúci v krajinách, v ktorých nie je prenasledovanie, sa ma často pýtajú, ako nám môžu pomôcť. Nuž, najprv tým, že sa každý bude snažiť denne ešte hlbšie praktizovať svoju vieru! Vedomie, že na svete je veľa ľudí, ktorí sú kvôli svojej viere prenasledovaní, nech je varovaním pre všetkých, ktorí žijú v slobode, a nech je výzvou, aby sa stali lepšími a pevnejšími kresťanmi. Nech vás to povzbudzuje, aby ste spoločnosti aj napriek ťažkostiam ukázali, že ste kresťania, aj keby ste i u vás na Západe kvôli tomu museli počítať s prenasledovaním. Vašou najúčinnejšou odpoveďou na našu núdzu je jednota, o ktorú sa ako kresťania snažíte.

My tu trpíme v dôsledku prenasledovania fundamentalistami, ktorí prichádzajú zo zahraničia a bojujú proti ,neveriacim' (t.j. kresťanom) pod zámienukou, že aj ich moslimskí bratia boli v iných krajinách prenasledovaní. Ich reakcia na to je vraždenie. Ale naša reakcia prenasledovaných musí byť taká, aby sme sa stávali ešte milšími a žili vo väčšej jednote, pretože základom našej viery je kresťanská láska, ktorá zahŕňa všetkých, dokonca aj tých, ktorí nás prenasledujú. Žiaľ, existuje veľké pokušenie, ktorému môžu prenasledovaní kresťania podľahnúť a pred ktorým chcem neprestajne varovať. Lahko sa totiž môže stať, že sa z prenasledovaného stane prenasledovateľ:

že sa človek stane násilníckym v myšlienkach, v skutkoch a v správaní voči blíznym; že človek zide z kresťanskej cesty lásky k blížnemu a bude hovoriť iba o spravodlivosti, no nikdy o láske!

Vy na Západe máte možnosti, aké prenasledovaní kresťania nemajú. Vydávajte preto vo vašej spoločnosti verejne svedectvo svojej viery! Naproti tomu máme my možnosť rozhodnúť sa, či chceme byť skutočnými kresťanmi, ktorí s láskou obhajujú tých, čo nás plní zloby, nenávisti a pomsty napádajú. Prenasledovanie nás napokon nedokáže vrhnúť do zúfalstva, lebo veríme, že kresťanský život si zaslúži, aby sme ho žili dokonalým spôsobom, tak ako to robil Ježiš. A to ešte aj vtedy, keby nám zostala už len jedna minúta života!“

Prameň: Interview a článok z *Kirche in Not*,
Fidesdienst, Idea, Open Doors

Naše radosti na Sibíri

*T*eraz, keď u Vás, milí čitatelia, už leto ohlásilo svoj príchod, my Vám píšeme zo sibírskej Talmenky, kde sa sneh udržal tento rok veľmi dlho. Túto zimu ukazoval teplomer až do mínus 40 stupňov. Páter Rado a my (sr. Júlia Mária, sr. Teresa a sr. Gertrud), čo tu na Východe pôsobíme už viac než desať rokov, sme si na takúto bielu krajinu zvykli a obľúbili sme si ju. Prežiť takú dlhú zimu však nebolo ľahké pre našich chudobných. Sme radi, že pre všetkých, ktorí si v rôznych viditeľných či skrytých núdzach a problémoch nevedia pomôcť, sme sa práve my v priebehu týchto rokov stali akýmsi „odrazovým mostíkom“.

Najväčšiu radosť nám však robí, keď sa neveriaci na základe osobne zažitej lásky k blížnemu obrátia k Bohu. Akonáhle vstúpi do srdca Duch Svätý, možno sa len diviť, s akou vážnosťou berú už deti vieru a lásku k Ježišovi. Tu si my všetci želáme, aby ste aj Vy raz mohli zažiť, čo znamená pre tunajších ľudí veriť v jedného milujúceho Boha. V nasledovných príkladoch Vám ponúkame pohľad na náš každodenný misijný život na Sibíri. Chceme Vám tak dať účasť na malých, no v skutočnosti veľkých radoostiach nášho života; veď čo je pre misionára krajšie, ako viesť duše k zmiereniu s Bohom a k pravej láske!

*N*a naše detské a mládežnícke stretnutia prichádzajú predovšetkým deti zo sociálne slabých a neúplných rodín. Ich prvou motiváciou je radosť, že sa s inými môžu hrať a niečo si samy vytvoriť. Ale my a tiež páter Rado im rozprávame aj o Pánu Bohu a modlíme sa s nimi. Deti si celkom ľahko dokážu vybudovať k Bohu živý vzťah a intuitívne chápu, že práve Bohu možno o všetkom porozprávať, najmä o trápeniach a starostiach.

Niektoré z 12-15-ročných detí trávajú celú nedeľu v „v cirkvi“: deň sa začína o 9.15 prípravou na svätú omšu, ktorú slávime o desiatej. Potom naši mládežníci navštevujú veriacich, staršie ženy, vypijú si s nimi čaj a potom ešte s nami cestujú do príslušných farností, kde svojím spevom a aktívnou účasťou na sv. omši povzbudzujú aj ostatných veriacich. Počas takýchto dní mladí aspoň

zabudnú na problémy vo vlastnej rodine a zakúsia, čo znamená byť obdarovaným, keď sami darujú radosť opusteným a chorým ľuďom.

Každá duša má svoju vlastnú, jedinečnú cestu a pre Ježiša ju možno získať výlučne osobným prístupom. Naďa sa stretla s vierou ako 60-ročná. Keď sa so svojou dcérou Oľgou a oboma vnukmi Lovom a Jaroslavom ocitli v materiálnej núdzi a aj psychicky boli na dne, lebo otec zanechal rodinu bez finančných prostriedkov, prišla Naďa prvýkrát k nám do kostola.

Prednedávnom porozprávala pátrovi Radovi o tomto prvom stretnutí:

„Keď sme boli vtedy v tej veľkej núdzi, páter Alexander a sestra Júlia si nás trpezlivo vypočuli a pomohli nám. Prvýkrát som zažila, čo je to dobrotá. Cez misionárov som potom spoznala Boha a naučila som sa milovať ho.“ Napriek tomu, že bola zrelou ženou, sr. Gemma ju od základov pripravovala na prijatie sviatostí. Podľa jej príkladu prichádzajú všetci pravidelne na nedelnú sv. omšu a začali sa doma spoločne modliť. Medzitým rodina už prekonala tú najťažšiu krízu, no predovšetkým všetci hlboko zakúsili, že Boh ich v tej veľkej núdzi nenechal samotných.

*S*edemročné dvojčatá Naďa a Vika sú neodmysliteľnou súčasťou nášho farského spoločenstva. Odmalička ich brávala babka Gaľa do kostola, kde – ako je to u detí – sa hravou formou učili modlitby a piesne a takto sa od začiatku živo zúčastňovali na bohoslužbe. Teraz sa horlivo pripravujú na prvé sväté prijímanie. V posledných týždňoch sa nás opakovane potichu pýtali: *„Budeme môcť prijať Pána Ježiša už čoskoro?“* Keď jedna zo sestier dala Nasti protiotázku: *„Prečo chceš tak skoro prijať sväté prijímanie?“*, dievčatko spontánne odpovedalo: *„Lebo ho milujem.“* Keby si stará mama obe dievčatká pred šiestimi rokmi neadoptovala, boli by dnes v jednom z ruských detských domovov a tam by sa sotva dozvedeli niečo o Božej láske.

*Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo veľmi miluje.
Komu sa menej odpúšťa, menej miluje.*

Lk 7,47